

Ἄπ' τῆ δουλειᾶ κομμένος κι ἅπ' τὴν ἔννοια
 γυρνῶ τὸ σούρουπο στὸ σπίτι.
 Περιγᾶς χωμένη μέσ' στὰ βελουδένα
 κι ἀγνολάμπεις σὰ φῶς τοῦ ἀποσπερίτη.

Τὴ βραδινὴ χαρὰ πᾶς νὰ σκορπίσης
 στὴν εἴκολλη ζωὴ τῆς πλούσιας νοιότης
 μὲ τὸ κρασί τὸ νοῦ σου νὰ σκοτίσης
 καὶ τὴν ψυχὴ μὲ τὸ χροσὸ ὄνειρό της.

Στὴν ἴδια αὐτὴ πού παίζαμε, θυμήσου,
 ἔδῳ καὶ λίγα χρόνια κάθε δεῖλι.
 Πῶς μ' ἔνοιωθες ἐσὺ μέσ' τὴν ψυχὴ σου
 κ' ἐγὼ πῶς σοῦ λαχτάριζα τὰ χεῖλη !

Μᾶς ἔσφιγγε ἡ ἀγάπη ἢ πιὸ μαργιόλα
 κι ἄγνωρο τῆς ἀνάγκης τὰ φαρμάκι.
 Μὰ ξάφνου ἢ λησμονιὰ τὰ σκέπασε ὄλα
 σὰ μοῦ ἴδρωσε μιὰ μέρα τὸ μουστάκι,..

Μὲ τὴ δουλειὰ τὰ χρόνια πᾶν καὶ μὲ τὴν ἔννοια
 καὶ τώρα συντυχαίνουμε τὸ δεῖλι πάλι.
 Ἐσὺ χωμένη μέσ' στὰ βελουδένα
 κ' ἐγὼ μ' ἓνα καρβέλι στὴ μασκάλι.